

ESCRITS A MITJANIT

Ja és la tercera vegada que canvio de canal. A aquestes hores no fan res interessant enlloc... Finalment decideixo apagar el televisor i anar a dormir, serà més productiu. M'aixeco del sofà i em dirigeixo a l'habitació.

Un dels avantatges de viure en un pis petit és que tot et queda a prop, i quan estàs cansat aquest fet es torna una benedicció. Ho he comptat innumerables vegades: del sofà al meu llit hi ha set passes. És ja com un ritual per a mi. Cada nit, des que tenia cinc anys i estava aprenent a comptar, ho faig. Em poso dreta davant del sofà i començo: un, dos, tres, quatre, em giro, tanco la porta, cinc, sis i set; faig un salt i em fico al llit ràpidament. La meva mare sempre es riu de mi quan ho faig, no entén que em tranquil·litza tenir un ordre a la meva vida. Jo no sóc com ella: necessito saber on és tot el que m'envolta. Suposo que el desordre forma part de la vida dels artistes. La mare sempre m'explica com va descobrir que li agradava dibuixar, em sé la història de memòria. Era una nit freda de febrer, ella estava estirada al llit plorant perquè estava enamorada (no del meu pare) i aquest amor no li era correspost. En aquest moment de la història jo sempre li pregunto com era l'home, però ella sempre em respon el mateix: el seu príncep blau. Com pot ser això? Els prínceps blaus no existeixen. Són una invenció dels homes perquè les dones ens deprimim i comprem gelat i maquillatge. El meu pare sempre m'ho ha ensenyat així. Ell és un científic com jo, i no creu en contes de fades. I així és com hauria de ser tothom. No entenc perquè després de tant de temps d'evolució encara ens seguim enamorant. És un sentiment inútil. La mare, en canvi, no ho veu així, per a ella és el signe d'evolució més clar. És per això que sempre es discuteixen amb el pare. A vegades no entenc com segueixen casats, són massa diferents. A més la mare és molt impulsiva.

Vull obrir la porta, i quan me'n vull adonar tinc el pom al palmell de la mà. Una suor freda em recorre l'esquena, mentre noto uns braços forts que m'envolten el coll i em xiuxiuegen a cau d'orella "va reina, obre la porta". Crido, deixo anar el xisclet més gran que m'ha sortit mai del cos. Sembla que s'emporti la meva ànima. De cop, una imatge s'apodera del meu cap: em veig a mi mateixa aixecant les mans, agafant el cap a l'agressor, estampant-lo contra la paret i deixant-lo inconscient. No tinc cap altra alternativa, així que decideixo fer el que la meva imaginació em diu. Em dispenso a agafar-li el crani, però no li trobo. Crido encara més fort, estic lluitant contra l'home decapitat? No pot ser possible, aquests personatges només existeixen als contes que

m'explicava la mare abans d'anar a dormir. Ara que hi penso, no eren la millor elecció per explicar abans d'anar a dormir a una nena petita, dolça i innocent.

Ja fa 10 anys que tinc el mateix malson; 10 anys que em desperto suant i amb el cor a cent. És tan real, tan espantós que em gela la sang i em deixa immòbil durant una bona estona. Aquesta realitat és la que em fa pensar si la vida tal com la coneixem és realment la que ens pensem, o si simplement estem dins un somni d'algú que dorm en una espècie de món paral·lel. Són les 4 de la matinada i no hi deixo de donar voltes, em concentro en un punt que dedueixo, enmig de la foscor, és la paret. Tanco els ulls el més fort possible. Res serveix, no puc dormir.

Després de 45 minuts, 7 voltes al llit i més de 100 ovelles contades m'aixeco del llit, faig una, dues, tres passes. Obro la porta. Em giro. Quatre, cinc, sis, set...